

Sygn. akt IX Ka 452/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Babilon- Domagała

Sędziowie: SSO Leszek Grzesiak

SSO Jan Klocek (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Iwona Stefańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Kraski

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2014 roku

sprawy D. K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 308 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w Opatowie

z dnia 12 grudnia 2013 roku sygn. akt VII K 98/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. P. kwotę 723,24 (siedemset dwadzieścia trzy 24/ 100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego D. K. w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego D. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 743, 24(siedemset czterdzieści trzy 24/ 100) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

IX Ka 452/14

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Opatowie oskarżył D. K. o to, że w okresie od dnia 2 listopada 2011 roku do dnia 11 kwietnia 2012 roku w J. województwa (...) zajmując się jako prokurent sprawami majątkowymi (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J. pod numerem 123 udaremnił wykonanie orzeczeń: Sądu Rejonowego w Radomiu wydanego w dniu 6 czerwca 2011 roku w sprawie o sygnaturze akt V GC 485/11 i Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 28 maja 2009 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt V GC 625/09 oraz administracyjnych tytułów wykonawczych o numerach(...)/11 z dnia 21 lipca 2011 roku wystawionych przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w O. i udaremnił zaspokojenie wierzycieli spółki (...): Skarbu Państwa reprezentowanego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w O., Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat w O., D. T. oraz (...) spółka jawna H. J. i B. W., posiadających wierzytelność wobec tej spółki w łącznej kwocie 131 353,18 złotych poprzez zbycie składników majątku spółki (...) zagrożonych zajęciem w postaci wkładów do zniczy, prętów żebrowanych, cementu workowanego, kleju do

siatki, smażalnia ciśnieniowego, lady mroźniczej i zmywarki o łącznej wartości 285 663,41 złotych, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 308 kk.

Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w O. wyrokiem z dnia 12 grudnia 2013 roku oskarżonego D. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, to jest przestępstwa z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 308 kk i za to na podstawie art. 300 § 2 kk skazał oskarżonego na karę jednego roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 41 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkiej działalności gospodarczej w zakresie handlu materiałami budowlanymi oraz orzekł zakaz pełnienia jakichkolwiek stanowisk w spółkach prawa handlowego i w spółkach cywilnych przez okres siedmiu lat.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokat A. P. kwotę osiemset dwadzieścia złotych pięćdziesiąt sześć groszy tytułem kosztów obrony oskarżonego w postępowaniu sądowym.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę jeden tysiąc dziewięćdziesiąt sześć złotych tytułem kosztów sądowych.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim VII Zamiejskowy Wydział Karny w Opatowie z dnia 12 grudnia 2013 roku wniósł obrońca oskarżonego D. K. i na podstawie art. 444 kk zaskarżył wyżej opisany wyrok na korzyść oskarżonego w całości.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 2 i 3 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 2 § 2, 4, 7 kpk, art. 366 § 1 kpk oraz art. 410 kpk poprzez:

a) art. 170 § 1 kpk w zw. z art. 193 § 1 kpk i art. 6 kpk poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości i księgowości celem analizy dokumentacji księgowej prowadzonej przez M. sp. z o.o z siedzibą w J. i firmy pokrzywdzone oraz rozliczeń księgowo – finansowych spółki z pozostałymi kontrahentami w latach 2010 – 2012, a także okresu szerszej współpracy z pokrzywdzonymi firmami oraz istniejących zabezpieczeń poszczególnych wierzycieli spółki, a także majątku spółki w/w okresie – co w konsekwencji doprowadziło do wadliwej oceny dowodów i błędnego ustalenia okoliczności faktycznych, które miały istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i poważnie ograniczyło prawo do obrony oskarżonego,

b) art. 167 Kpk w zw. z art. 410 Kpk poprzez zaniechanie inicjatywy dowodowej z urzędu, zmierzającej do wszechstronnego wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy i bazowanie przez Sąd na przypuszczeniach m.in. w zakresie obrotu kwotą uzyskaną przez oskarżonego ze sprzedaży ruchomości,

c) art. 424 § 1 Kpk poprzez nienależyte rozważenie wszystkich okoliczności podmiotowych i przedmiotowych czynu zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia mających wpływ na wymiar kary oraz nienależyte wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku wyrażające się w zaniechaniu prawnokarnej oceny zamiaru oskarżonego, niedokonaniu kategoriycznych ustaleń i wskazania jakie fakty zostały udowodnione oraz w oparciu o jakie szczegółowe i konkretne dowody dokonano takich ustaleń, a jedynie zbiorcze wymienieniu dowodów stanowiących podstawę stanu faktycznego – co w konsekwencji uniemożliwia Sądowi Odwoławczemu merytoryczną kontrolę orzeczenia, gdyż wskazuje na niewłaściwy proces podejmowania przez Sąd I Instancji decyzji o winie lub niewinności oskarżonego.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mogących mieć wpływ na jego treść poprzez dowolne, nie poparte dowodami, niezgodne z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy analiza zebranego materiału

dowodowego nie pozwalała na takowe ustalenia – co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego uznania oskarżonego D. K. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

Podnosząc powyższe zarzuty i powołując się na treść art. 437 § 1 i 2 Kpk oraz art. 438 pkt 2 i 3 Kpk obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji, ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja obrońca oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie i końcowo jawiła się jako oczywiście bezzasadna.

Zasadniczo argumentacja zawarta w apelacji zmierzała do wykazania, że poprzez nie uwzględnienie przez Sąd wniosku dowodowego obrońcy o poddanie analizie dokumentacji księgowej w formie opinii biegłego, dotyczącej kondycji (...) spółki (...), nie wyjaśniono wszystkich okoliczności sprawy, także wskutek nie podjęcia z urzędu przez Sąd inicjatywy dowodowej.

Z takim stanowiskiem nie sposób się zgodzić. Zasadnie bowiem Sąd Rejonowy wskazał, iż przedmiotowa analiza nie miała żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem ponad wszelką wątpliwość ustalono, że sytuacja finansowa spółki była w okresie objętym aktem oskarżenia na tyle zła, że spółka w zasadzie zaprzestała regulować swoje zobowiązania. Oskarżony okoliczności tej nie podważył.

Zasady logicznego rozumowania podpowiadają, że gdyby spółka (...) nie miała poważnych problemów z płynnością finansową to spłacałaby swoje długi.

Niezależnie od tego należy podkreślić, że dla istoty rozstrzygnięcia przesądzającego o odpowiedzialności sprawcy za czyn określony w art. 300 § 2 Kk nie ma znaczenia czy określony podmiot pozostaje w dobrej bądź gorszej sytuacji finansowej, lecz istotne jest czy istnieją orzeczenia sądowe bądź innych organów państwowych przesądzają o pretensjach do majątku dłużnika i czy sprawca mający tego świadomość podejmuje działania zmierzające do udaremnienia skuteczności takich orzeczeń. W związku z tym teoretycznie można wyobrazić sobie taką sytuację, w której podmiot zobowiązany pozostaje wcale w dobrej kondycji finansowej, ale zbywa bądź ukrywa majątek by udaremnąć z niego zaspokojenie wierzytelności przez uprawnionych.

Zatem raz jeszcze należy podkreślić, że zasobność firmy (...) nie miała żadnego znaczenia. Ważne było to, iż istniały orzeczenia sądowe oraz organów finansowych tudzież Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, których wykonanie stało się wręcz niemożliwe wobec wyzbywania majątku spółki przez oskarżonego.

W związku z tym zarzut naruszenia przepisów art. 366 § 1 Kpk, art. 170 § 1 Kpk, art. 193 § 1 Kpk i art. 167 Kpk okazał się całkowicie bezzasadny.

Podobnie należało potraktować zarzuty wskazujące na naruszenie art. 7 Kpk, art. 410 Kpk i art. 424 Kpk.

W apelacji bowiem nie wskazano w sposób przekonujący jakich to uchybień dopuścił się Sąd przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego opartego w głównej mierze na dokumentach będących orzeczeniami wspomnianych podmiotów. Przecież dowody z odpisu wyroków bądź decyzji nie mogły być w żaden sposób zakwestionowane.

W tym kontekście niezrozumiałe jest stwierdzenie, iż Sąd rozpoznający sprawę w I Instancji nie oparł swojego orzeczenia na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie. Ocenione przecież zostały z jednej strony dowody zawnioskowane aktem oskarżenia wskazujące – jak już o tym była mowa – przede wszystkim na podejmowane przez oskarżonego transakcje ukierunkowane na wyzbycie się majątku, także niekorzystne dla spółki oraz potwierdzające istnienie orzeczeń i decyzji w oparciu, o które mogły być kierowane roszczenia do majątku spółki, a z drugiej strony wzięte zostały pod uwagę wyjaśnienia oskarżonego, w których D. K. w żadnej mierze nie zakwestionował wartości powyżej wymienionych dowodów.

Z powyższych rozważań nasuwa się wniosek, że i ostatni zarzut zawarty w apelacji a dotyczący naruszenia prawa procesowego czyli art. 424 Kpk jest niezasadny. Sąd Rejonowy wyjaśnił bowiem wszystkie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe czynu zarzucanego oskarżonemu odnoszące się do osoby oskarżonego oraz kwalifikacji rozstrzygnięcia.

Podkreślenia wymaga, że wspomniany Sąd zebrał i przeprowadził całość istotnych dowodów w sprawie, poddał je wnikliwej analizie, której podstawy i sposób rozumowania przedstawił w aż nadto szczegółowym, ale oczywiście spełniającym wszelkie ustawowe wymogi uzasadnienia. Przez to mogła nastąpić pełna kontrola instancyjna zapadłego orzeczenia, która dla niego wypadła pozytywnie.

Na koniec nie można także podzielić zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych mającego polegać na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu. Sąd Rejonowy poczynił w tym zakresie ustalenia po przeprowadzeniu właściwej weryfikacji zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia Sąd Odwoławczy w pełni podziela, bowiem odpowiadają one rzeczywistości, gdyż w procesie dochodzenia do nich Sąd I Instancji nie dopuścił się żadnych błędów. Już tylko z tych powodów nie ma powodów by szerzej odnosić się do bezpodstawnego zarzutu zawartego w apelacji.

Jakkolwiek podkreślenia raz jeszcze wymaga, iż kwestiami nie budzącymi żadnych wątpliwości było to, że oskarżony D. K. pozostawał prokurentem spółki (...), zbywał jej majątek kiedy istniały orzeczenia sądów i innych organów kierujące roszczenia do majątku spółki, których realizację oskarżony udaremnił swoimi działaniami.

Mając powyższe na uwadze Sąd Odwoławczy uznał, że wina i sprawstwo oskarżonego ustalone przez Sąd Rejonowy są oczywiste a kwestionująca zasadność tego rozstrzygnięcia apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Skoro zarzuty przedstawione w apelacji nie potwierdziły się a przy tym nie zaistniały w sprawie bezzwzględne przyczyny odwoławcze o jakich mowa w art. 439 Kpk oraz te z art. 440 Kpk to wywiedzioną apelację należało potraktować jako oczywiście bezzasadną.

Apelacja wywiedziona na rzecz oskarżonego nie została uwzględniona wobec czego zgodnie z art. 636 § 1 Kpk koszty sądowe powinien ponieść D. K.. Zważywszy jednak, że sytuacja materialna oskarżonego nie jest całkiem dobra Sąd Okręgowy, po zasądzeniu stosownego wynagrodzenia dla adwokata udzielającego obrony z urzędu oskarżonemu uznał, iż D. K. zostaje obciążony tylko kosztami tej obrony oraz zryczałtowanymi wydatkami za postępowanie odwoławcze.

SSO J. Klocek SSO A. Babilon – Domagała SSO L. Grzesiak